

ΚΡΥΠΤΟΝ

Η τέχνη είναι σαν σχοινοβάτης. Οι πιέσεις που δέχεται την ωθούν από τη μια μεριά στην άρνηση του θεάματος και από την άλλη στην αναζήτηση μιας προστατευμένης ζώνης παραστατικότητας. Η εκπνευμάτωση της τέχνης, όσο το κατορθώνει αυτό, θα εξακολουθεί να την διασώζει □ αν όχι, τότε η προφητεία για το τέλος της τέχνης θα επαληθευθεί, που σε αυτόν τον κόσμο, όπως έχει γίνει, θα έχει την μορφή ενός Instagram story. Η ιστορία αυτή της τέχνης προς μια πνευματικότητα μετράει ήδη 250 χρόνια και είναι μια πορεία προς αναζήτηση του φυσικού πέρα από την εκπραγματισμένη συνείδηση. Το ταξίδι από την φύση στην τέχνη δεν περνάει από μια αυτονόητη, φωνασκούσα ευθεία πορεία αλλά από μια τεθλασμένη σιωτεινή και σιωπηλή διαδρομή. Η αξιοπρέπεια της φύσης και της τέχνης συναντιούνται στο ΚΡΥΠΤΟΝ, στο κύρος του μη ακόμη όντος, αυτού που με την έκφραση του αποκρούει τον θεληματικό εξανθρωπισμό του. Η φύση μιλάει μέσα από τα έργα τέχνης με ομοιώματα σιωπής, με μια προ-ενοιολογική γλώσσα που αδυνατεί να καθορισθεί βάσει σταθερών εννοιών. Αυτό το μη καθορισμένο στοιχείο, το μη ενοιολογικό, το βασιλείο των μικρό αφηγήσεων που θα έλεγε ο Λυστάρ, το πεζό στο ωραίο της φύσης που θα έλεγε ο Χέγκελ, ο οριζόντιος ανθρωπολογικός άξονας που θα έλεγε ο Φόστερ, ο αντίθετος πόλος της ενσυναίσθησης που θα έλεγε ο Βόρινγκερ ή ακόμα και το ασύμμετρο στοιχείο που έχει διεισδύσει στο μορφολογικό νόμο της σύγχρονης τέχνης που θα έλεγε ο Αντόρνο περνάει μέσα από το ΚΡΥΠΤΟΝ. Το ΚΡΥΠΤΟΝ διασώζει την πρόζα της καθημερινότητας από την μεροληπτική χρησιμότητα χωρίς να υπακούει στους συναινετικούς νόμους ενός κόσμου που από καιρό τώρα έχει συντριβεί. Το μετέωρο βήμα της τέχνης συντελείται με μαεστρία πάνω σε αόρατο σχοινί. Η τέχνη στον μετεωρισμό της αμφιταλαντεύεται ανάμεσα σε ΔΙΠΟΛΑ χωρίς ποτέ να ενδίδει σε κανένα από αυτά, αν θέλει να κρατήσει την ισορροπία της. Το αόρατο σχοινί της ισορροπίας είναι η σιωπή που είναι ικανή να συνενώσει την πεζότητα με την αισθητική υπέρβαση, το εξαφανιζόμενο με το διατηρούμενο, το στάσιμο με το δυναμικό, το λογιστικό με το άλογο στοιχείο, το μνημείο με το εφήμερο, το διαχρονικό με το πεπερασμένο και εν τέλη τις ανέφελες μέρες της νιότης μας κάτω από τον ήλιο με την τελεολογία.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ - 2020

ΟΜΑΔΑ ΔΙΠΟΛΑ – «ΚΡΥΠΤΟΝ»